

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Κοντά στον Ίερό Ποταμό που τρέχει στους πρόποδες του Φούζι-Γιάμα (Έρηθος Όρους), ένας μικρός βοσκός, ο Τοϊκή που φύλαγε χρυσόψαφα, έπαιζε τη φλογέρα του ένα πρωί που ο ουρανός ήταν απελαμένος από σύννεφα.

Στην Ιαπωνία τρέφουμε με πολλή φροντίδα τα χρυσόψαφα μέσα στα Ίερά Ποτάμια. Όλοκληρα δε κοπάδια οδηγεί ο φύλακας με τον ήχο της φλογέρας του. Το βράδυ τα ψάρια τρέχουν στις φωλιές των, χτισμένες από πορσελάνη, σαν ακούουν τον γνωστό σκοπό της φλογέρας που τους παίζει ο μικρός βοσκός. Η καλύτερη του βοσκού ήταν χτισμένη στην όχθη του ποταμού από Ίνδικά καλιμία. Πάνω στη στέγη της καλύτερας έφύτρωναν γαλάζιοι κρίνοι, γύρω δε τριγύρω, είχαν κάνει δάσος οι καμέλιες και τα γασομιά.

Έκει στον Ίερό Ποταμό πήγαινε κι έπαιζε κι η μη κόρη βασιλοπούλα, η Ίζουνα, κόρη του διοικητή, μόλις ένδεκα χρονών. Το χρώμιά της ήταν ολόιδιο με του πατέρα, τα χείλια της κοραλλένια και τα μάτια της καστανά. Το μεταξοτό φορεματάκι της ήταν κεντημένο με διάφορα φανταστικά πουλιά.

Κοιτώντας στην όχθη, έβγαζε τα πασομιά της τα ελεφαντινέα, άφανε τα ποδαράκια της να παίρνουν με το νερό και άκουσε τον Τοϊκή να παίζει την φλογέρα του.

— Βοσκόπουλο, του έλεγε, ο πατέρας μου μου έφερε από την Κίνα δυο μικρά πουλάκια που τραγουδούν γλυκά, γλυκά, μα είναι καλύτερα μου άρεσει το τραγούδι της φλογέρας σου.

Κι ο βοσκός έπαιζε, έπαιζε πάντα και τα ψάρια μαζευόνταν μπρός στη βασιλοπούλα, που τα μάτια βυθίζονταν στα σκοτεινά τα βάθη του ποταμού σαν να ζητούσαν να μαντέψουν πράγματα μυστηριώδη.

— Μικρή βοσκέ, έλεγαν η Ίζουνα, πόσον ευτυχής θά ήμουνα αν έζούσα σ' αυτόν τον όγρο κότσιο που είναι ωραιότερος στο χρώμια από τον ουρανό. Μου φαίνεται πως εδώ μέσα θα έχη άνθη μαργαριταρένια, βασιλοπούλες που τρέχουν χαβίλλα επάνω εις τα ψάρια και βοσκούς που το τραγούδι τους δεν παύει ποτέ.

Και η Ίζουνα μαγευμένη από το χρυσόκοκκινο φως που έβλεπε στο νερό έσκαψε περισσότερο στον ποταμό, σά να την τραβούσε μία άγνωστη δύναμη.

Τότε οι άπληρες που την ακολουθούσαν για να την βγάλουν από την άρηρημάδα της, την έπαιρναν και γύριζαν πίσω, ενώ η φλογέρα του Τοϊκή σιγά-σιγά, έπαινε ν' ακούεται.

Κάθε μέρα η βασιλοπούλα παρακαλούσε το Θεό Βούδα να την πάρη στο γαλάζιο νερό του ποταμού μαζί με τα χρυσά ψάρια και το βοσκό: «Έγραφε την παράκλησή της αυτή σ' ένα φύλλο χαρτί από ούζι, το έζηλε κομματά-κομματάκια και έπειτα το έβασπε πάνω στο ριπίδι της και τα ένταζε στον άερα για να πάνε ψηλά στον παράδεισο.

Ένα βράδυ η Ίζουνα, που δεν ήμπορούσε να κοιμηθί επειδή ο νοσς της γύριζε πάντα στο γαλάζιο νερό του ποταμού, έβρυξε από το καλίτι του πατέρα της κι έτρεξε στο ποτάμι.

Ο Τοϊκή δεν ήταν εκεί. Όλα ήσαν ήσυχα γύρω στην καλύτερη του βοσκού.

Μέσα στα καλιμία έκοιμόνταν οι πελαγοί, καθισμένοι στο ένα ποδάρι και με το κεφάλι χωμένο κάτω στα φτερά τους.

Μακριά, πάνω στο Φούζι—Γιάμα οι ναοί του Βούδα, λάμπανε στις άχτινες της Σελήνης. Η Ίζουνα πλησίασε στον ποταμό και στον καθρέφτι του νερού είδε το φεγγόλομια των άστρων.

Στην άρχη τα μάτια της δεν έδιέκριναν παρά σχήματα χωρίς μορφή. «Έπειτα όμως είδε μέσα στο νερό βανά, πολιτείες και παλάτια... Άξαφνα η σκηνή άλλαξε. Η βασιλοπούλα βλέπει τώρα μέσα στο νερό ένα μεγάλο ναό από άσημα μέσα στον οποίο βρίσκεται ένας μεγάλος Βούδας. Γύρω του καιει λιβάνι και παρθένες παίρνουν διάφορα όργανα.

Στη σκάλα του ναού η Ίζουνα είδε τον Τοϊκή που έπαιζε τη φλογέρα του, ενώ η μητέρα του της έδινε να πιη από το ποτήρι που πίνουν οι άρραβωνιασμένοι.

Η βασιλοπούλα έσκυψε να πιη κι έπεσε στον ποταμό. Η σελήνη έσοκίσθηκε μαζί στιγμή και έπειτα πάλιν ήσυχασε στα γαλάζια νερά όπου έπεσαν η Ίζουνα για να μάρη τα μυστηριά των.

Ένας πελαγός πέταξε με λυπημένη φωνή. Και τίποτ' άλλο... Την άλλη μέρα είδε με μεγάλη του λύπη ο Τοϊκή πως δεν ήλθε η βασιλοπούλα και κάθε μέρα την περίμενε.

Το βράδυ άμα η σελήνη φάνηκε κάλι, ο βοσκός κάθησε κοντά στην όχθη κι άρχισε να παίζει ένα λυπητερό σκοπό, που φανέρισε τη λύπη του για την άχαριστία της Ίζουνας.

Ενώ έπαιζε η λάμψη της σελήνης έσοκίσθηκε κι ένα σήμα άοριστο σημάδανε από τον ποταμό καθώς οι άτμοι στις πεδιάδες της νύχτες του φθινοπώρου.

Σε λίγο όμως το άοριστο σχήμα φάνηκε πως ήταν η βασιλοπούλα άσπρη-άσπρη, μέσα στα σκοτεινά. Το πρόσωπό της έγελουσε. Κρα-

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο θάνατος του Σιρχ

Όταν ο περιώνυμος ιατρός Σιράκ προσεβλήθη από άποπληξίαν έζάλεσαν προς διάσασίν του πολλούς των συναδέλφων του οι όποιοι διέταζαν έπανειλημμένας άραμιάξεις. Κατόπιν των άραμιάξεων αυτών ο Σιράκ συνελθών προς στιγμήν, άρχισε να παραληρή. Ένόμιζε πως εφύρακτο πληθίον άσθενούς πελάτου του κι έξαφνα έπιασε με το δεξιόν του χέρι το άριστερό του κι άρχισε να έξετάζη τον σφυγμό. Μετά μερικά τέλος δευτερόλεπτα άνεκάρισε:

— Προσεκλήθην πολύ άργά! Έξετέλεσαν άραμιάξεις επί του άσθενούς τούτου, άντι να του δώσωσι καθάρσια, εινε χαμένος...

Η πρόγνωσης του αυτή βγήκε πράγματι αλήθινή. Σε λίγο άπέθανε συνεπείς ίσως των πολλών άραμιάξεων.

***

Ο Μπάλφουρ

Ο τέως πρωθυπουργός της Άγγλιας λόρδος Μπάλφουρ ήταν στην νεότητά του ένα «τεμπελοπαίδο», το όποιον έκρατούσε πάντοτε στα χέρια του την ιστορία του Μακώλεϊ χωρίς όμοιο τις την διαβάξη. Στο Έστον, την άριστοκρατική σχολήν όπου έξεπαιδεύθη, ήτο άμε έότατος. Ούδέποτε ήδύνατο κανείς να προημετεύση, ότι θα έγίνετο τόσον μεγάλη προσωπικότης μιά ήμέρα.

***

Το φυλαχτό του Σηκράστ

Ο μέγας βιολιστής της Ισπανίας Σαρσάτ έπίστευε, όπως οι πλείστοι των μουσικών, εις τα φυλαχτά. Το φυλαχτό του ήταν κατασκευασμένο από άργυρον και παρίστανε ένα μικρό βιολί, όμοιο μ' εκείνο στο όποιο συνήθιζε να παίζει ο έπίσης μέγας βιολιστής Παγιαν. Ο Σαρσάτ ούδέποτε έτόλμιζε να παίζει χωρίς να βαστά επάνω του το φυλαχτό του.

***

Φερδινάνδος ο «Ταξειδιώτης»

Ο Φερδινάνδος, ο έκπτωτος Βασιλεύς της Βουλγαρίας, ειχε κάμει κατά το διάστημα της βασιλείας του τα περισσότερα απ' όλους τους ήγεμόνας ταξειδία. Το έν τέταρτον της βασιλείας του το έπεράσε στο έξω-τερικό! Γι' αυτό το λόγο και οι υπήκοοι του τον έπωνόμαζαν «Ταξειδιώτης»!...

***

Ο καλές στρατηγός

Ο Άθηναίος στρατηγός Ίφικράτης στρατοπεδεύσας κάποτε εις συμμαχικήν χώραν, ώχρώσθη το στρατόπεδόν του με μία τάφρον και με έν περίφραγμα, σάν να εφύρακτο εις χώραν έχθρικήν. —Γιατί αι τόσαι προσφάσεις; —τον ρώτησεν ένας των άξιωματικών, τί φοβείσθε; —«Όταν δεν έχει κανείς τίποτε να φοβάται, άπεκρίθη ο σοφός στρατηγός, τότε όφείλει να φοβάται περισσότερο.

Συλλέκτης

τούσε στο ένα χέρι τον άσπρο λωτό που μόνο το πνεύμα, άμα έλευθερωθί από το σώμα μπορεί να βρή και με το άλλο σήκωνε το ποτήρι όπου πίνουν οι άρραβωνιασμένοι.

Το φόρεμά της και το νερό έφανόντανε το ίδιο και δεν ήξευρε αν το νερό το φορέμα ήταν εκείνο που έβλεπε στην όχθη. Ο Τοϊκή έπαιζε πάντα και η Ίζουνα τον συνόδευε στο τραγούδι.

Την αυγή ο Τοϊκή έπαυε να παίζει και η Ίζουνα έξαφανίστηκε. Το βράδυ πάλι η βασιλοπούλα ήρθε κι αυτό έγινε για πολλές νύχτες, ως που μία νυχτιά παρουσιάστηκε ωραιότερη από άλλους, μέσα σ' ένα σύννεφο λευκό, σάν το φόρεμα της νύφης.

Ο βοσκός έπαιξε ένα σκοπό νυφικό κι όταν έγλυκογόραζε η αυγή στην κορυφή του Φούζι—Γιάμα κι έσκυψε το φεγγάρι, τότε έπεσε στον ποταμό. Το φόρεμα της βασιλοπούλας κλειστηκε πάνω από τον Τοϊκή, που κοιμήθηκε αιώνια στα μυστηριώδη νερά του ποταμού.

Από την ήμέρα εκείνη κανείς δεν φυλάει τα χρυσόψαφα, αλλά σ' ένα άνθισμένο δενδράκι στο Φούζι—Γιάμα δύο όμορφα πουλάκια τραγουδάνε το τραγούδι της βασιλοπούλας μόλις γλυκοχαράζει η αυγή, το έρωτικό τραγούδι της Βασιλοπούλας και του Τοϊκή...

CHARLES RICHARD

